

ПРОЛОГ

— А іншого виходу немає? — голосно запитує перелякана Німа Мандріпіліас у порожній кімнаті.

Вона має оливкову шкіру, а на маленькому носі — плямку від чорнила. Її сиве волосся спадає на плечі, а очі надивовижу блакитні, із зеленими відлисками. На вигляд їй близько п'ятдесяти, і так було протягом останніх сорока років. Вона згорбилася над столом, освітленим єдиною свічкою. У тремкій руці — ручка, а під нею — зізнання, яке вона намагається дописати впродовж останньої години.

— Як я знаю, немає, — відповідаю, читаючи її думки. — Хтось має померти, щоби план спрацював.

Раптом їй забракло повітря, і Німа хутко відсуває свій стілець, вибігає з кімнати, відкидаючи пошарпане простирадло, що слугує імпровізованими дверима, і ступає у вологе нічне повітря.

Надворі непроглядна темрява, місяць затягнуло грозовими хмарами. Дощ накриває село, наповнюючи її ніздрі запахом мокрої землі та кипарисів. Німа майже бачить верхівки навколишніх стін, посріблені місячним сяйвом. Десь у темряві вона чує віддалений скрип машин і синхронний барабанний ритм кроків.

Вона стоїть, теплий дощ зрошує її волосся та сукню.

— Я знала, що все має свою ціну, — промовляє Німа беземоційно. — Але не думала, що вона буде аж такою високою.

— Ще є час відмовитися від цього плану, — кажу я. — Поховай свої таємниці, і нехай усі живуть своїм життям, як і раніше. Ніхто не мусить помирати.

— Але тоді нічого не зміниться, — сердито відповідає Німа. — Я дев'яносто років намагалась позбавити людство егоїзму, жадібності й жаги до насильства. І нарешті знайшла спосіб це зробити.

Щоб трохи заспокоїтися, вона торкається потьмянілого хрестика, що висить у неї на шії.

— Якщо цей план спрацює, ми створимо світ без страждань. Уперше в нашій історії запанує досконала рівність. Я не можу відмовитися від цього тільки через брак сили зробити те, що потрібно.

Німа говорить так, ніби її мрії — це риби, які охоче пливають у її сітку, але вода надто каламутна й набагато небезпечніша, ніж вона собі думає.

З моєї позиції в її свідомості, а також свідомості усіх на острові я можу передбачити майбутнє з високою точністю. Це поєднання ймовірності та психології, яке легко простежити, коли маєш доступ до думок усіх і кожного.

З цієї миті розгортаються десятки можливих сценаріїв, кожен із яких чекає на своє втілення в життя випадковою подією, порожньою фразою, непорозумінням або підслуханою розмовою.

Якщо виступ зі скрипкою буде невдалим — Німа дістане удар ножем у живіт. Якщо кризь давно зачинені двері увійде не та людина — велетенський, укритий шрамами чоловік цілковито втратить пам'ять, а молода жінка, яка насправді геть не молода, добровільно піде назустріч своїй смерті. Якщо ж цього не станеться — останній острів на землі опиниться під покровом туману, і все загине в непроглядному мороці.

— Ми можемо уникнути цих пасток, якщо будемо обережними, — каже Німа, спостерігаючи за блискавкою, що розриває небо.

— У тебе немає часу на обережність, — наполягаю я. — Щойно ти візьмешся за цей план, таємниці спливають

на поверхню, давні образи знову про себе нагадають, а люди, яких ти любиш, зрозуміють масштаби твоєї зради. Якщо будь-яка з цих речей завадить твоєму плану, людство вимре за сто сім годин.

Серце Німи калатає, пульс прискорюється. Її думки перемішались, але потім її зарозумілість узяла гору, і вони знову стали непохитними.

— Найвеличніші досягнення завжди супроводжувалися найбільшим ризиком, — уперто каже вона, дивлячись на шеренгу фігур, що незворушно крокують у темряві. — Починай відлік, Ебі. За чотири дні ми або змінимо світ, або загинемо в спробі це зробити.

РОЗДІЛ 1

Два човни плывуть на краю світу, стягнуті мотузкою між собою. У кожному по троє дітей із зошитами й олівцями, які уважно слухають урок Німи.

Вона стоїть на носі човна, що праворуч, жестикулюючи в бік стіни чорного туману, що здіймається в повітря на півтора кілометра від поверхні океану. Західне сонце пробивається крізь морок і створює ілюзію полум'я, що палахкотить на воді.

Тисячі комах кружляють усередині, випромінюючи м'яке світло.

— ...Їх стримує бар'єр, утворений двадцятьма трьома випромінювачами, що розташовані по периметру острова...

Урок Німи оминає увагу Сета, єдиного в обох човнах, який не зважає на навчання. На відміну від дітей, вік яких коливається від восьми до дванадцяти років, Сету сорок дев'ять, він має зморшкувате обличчя та запалі очі. Його робота — доставляти Німу та її учнів до місця уроку й відвозити їх назад, коли вони закінчать заняття.

Він дивиться через край, зануривши пальці у воду. Океан теплий і чистий, але він таким надовго не залишиться. Зараз жовтень, місяць із непередбачуваним характером. Яскраве сонячне світло змінюється раптовими штормами, які швидко відходять, а потім просять вибачення, поспішаючи геть та залишаючи по собі яскраве небо.

— Випромінювачі спроектовані так, щоб працювати сотні років, якщо тільки... — Німа замовкає, втрачаючи думку.

Сет дивиться в бік носової частини човна й бачить, що вона втупилася в порожнечу. Німа дає цей самий урок щороку, відколи він ще був хлопчиком, проте Сет жодного разу не чув, щоб вона так плуталася у власних формулюваннях.

Напевно, щось не так. Вона була такою весь день, весь час дивилася крізь людей, а не на них, слухала лише наполовину. Це на неї не схоже.

Хвиля приносить мертву рибину, що пропливає повз руку Сета, її тіло розірване на шматки, а очі, немов білі намистинки. За нею прибувають інші, врізаючись у корпус човна одна за одною. Десятки однаково роздертих рибин безперервно випливають із чорного туману. Їхня холодна луска торкається Сетової шкіри, і він миттю відсмикує руку назад у човен.

— Як бачите, туман убиває все, до чого дістанеться, — каже Німа своїм учням, показуючи на рибу. — На жаль, він укриває всю землю, окрім нашого острова й близько кілометра океану, що його оточує.

РОЗДІЛ 2

Магдалина сидить, схрестивши ноги, у кінці довгого бетонного пірса, що простягається до блискучої затоки. Її волосся, мов сплутаний рудий клубок, незграбно перев'язаний подертим шматком жовтого льону. Вона ніби антична фігура, що впала зі свого галеона.

Зараз ранній вечір, і бухта заповнена плавцями, які роблять кола або кидаються зі скель ліворуч від неї, а їхній сміх женеться за ними у воду.

Магдалина дивиться на далекі човни з дітьми в них і кількома вугільними штрихами додає їх до свого альбома, який тримає на колінах. Вони здаються такими крихітними на тлі чорної стіни.

Вона здригається.

Її одинадцятирічний син, Шерко, в одному з тих човнів. Вона ніколи не розуміла, чому Німа наполягає на тому, щоб тягти їх на край світу заради цього уроку. Звісно, вони могли б дізнатися про свою історію, не наближаючись аж так до неї.

Жінка пригадує, як у дитинстві слухала той самий урок від тої самої вчительки. Тоді вона плакала всю дорогу, а коли вони скинули якір, ледь не кинулась у воду, щоб самотужки доплисти додому.

— З Німою діти в безпеці, — кажу я заспокійливо.

Магдалина здригається. Вона думала, що змальовування цього моменту вгамує її тривогу, але більше не може на це дивитися. Їй подарували сина лише три роки тому, і вона досі вважає його вразливим.

— Котра година, Ебі?

— 17:43.

Вона записує це в кутку, поруч із датою, ніби закріплює шпилькою історію, яка майорить і шурхотить по сторінці.

Здмухнувши вугільний пил, вона встає і прямує до села. Раніше це була військово-морська база, і з цього ракурсу вона здається набагато грізнішою, ніж є насправді. Будівлі всередині захищені високим муром, вкритим стародавніми малюнками, а з довгих тріщин проростають бур'яни. Угорі визирають склепінчасті дахи, їхні ринви звисають, а сонячні батареї під яскравим сонячним світлом перетворюються на блискучі дзеркала.

Магдалина йде асфальтованою дорогою крізь іржаві залізні ворота, рослинність укрила сторожові вежі, і ті стали схожими на живопліт.

Перед нею вимальовується чотириповерховий N-подібний барак, збудований із крихких бетонних блоків, кожен сантиметр яких розмальований джунглями, квітами, птахами та тваринами, що пробираються крізь зарості. Це фантастична країна, рай для тих, хто виріс в оточенні сухої землі й безплідних скель.

Хиткі сходи та іржаві балкони ведуть до внутрішніх гуртожитків, у жодному з яких немає ні дверей, ні вікон у рамах. Кілька селян розвішують випрану білизну на поруччях або сидять на сходах, намагаючись зловити хоч якийсь вітерець, що наважиться проникнути крізь стіну. Друзі весело гукають Магдалину, але вона надто схвильована, щоб якимось відповісти.

— Де Еморі? — запитує вона, роздратовано оглядаючи обличчя перед собою.

— Біля кухні, разом із дідусем.

Магдалина прямує у пошуках найкращої подруги до простору між двома частинами казарми. Колись це був тренувальний майданчик для військових, але три